

Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) udtalte, at det nødvendige for at opretholde Disciplinen er at behandle de underordnede godt; men naar nu Forholdet er det, at det for mange Mennesker staar saaledes, at de paagældende ikke blive behandlet saa godt, som de bør behandles, og at det er Systemet, som for en stor Del er Skyld deri, saa tror jeg, at det, ikke alene for at opnaa retfærdige Domme, men ogsaa af Hensyn til det heles Vel, af Hensyn til Opretholdelsen af den gode Mand, er nødvendigt at træffe saa fyldestgørende Foranstaltninger som muligt. Jeg vilde derfor ønske, at dette Lovforslag paa sin videre Bane maatte blive Genstand for en saadan Behandling, at det snarest muligt maatte kunne komme ud i en saadan Skikkelse, at det kunde forbedre Forholdene paa det militære Retsvæsens Omraade; thi jeg antager, at de i meget høj Grad trænge til at forbedres.

Steffensen: Jeg har blot bedt om Ordet for at gøre en kort Bemærkning til de Udtalelser, vi hørte fra det ærede Medlem, som nu satte sig, med Hensyn til den Dom, der er afsagt ved Ingeniørregimentet. Han blev stanset, da han udtalte, at den offentlige Mening i Almindelighed misbilligede denne Dom, og ikke kunde finde den retfærdig, og han ændrede saa sit Udtryk derhen, at en Del af den offentlige Mening, en meget stor Del af den offentlige Mening fandt den uretfærdig. Det er nu en egen Sag, naar den offentlige Mening begynder at dele sig; thi selv om man i øvrigt er af den Overbevisning, at der endnu eksisterer en offentlig Mening, tror jeg dog, at man ikke saa let kan tale om den, naar den deler sig. Naar det nu imidlertid hedder, at en meget stor Del af den offentlige Mening har fundet Dommen ikke fuldt ud retfærdig, ikke har kunnet forstaa den, ikke kunnet sympatisere med Afgørelsen, hvilket dog burde være Tilfældet, skal jeg gøre opmærksom paa, at saa er Spørgsmaalet egentlig det, om den offentlige Mening med Hensyn til denne Sag er rigtig retvendt, og om der ikke er Omstændigheder, der føre den offentlige Mening paa Vildspor ved Bedømmelsen af den. Jeg, som meget nøje kender denne Sag, er ikke i Tvivl om, at Dommen i alle sine Enkeltheder fuldt ud er retfærdig; jeg nærer ikke den allerringeste Tvivl om, at de Folk, der have faaet idømt disse Straffe, fuldt ud have fortjent dem; jeg nærer ikke den allerringeste Tvivl om, at vor militære Straffelov i dette Forhold ikke er for streng, at den ikke retteligt bør være mildere, end

den er, og jeg er overbevist om, at hvis de paagældende kunde være blevne dømt efter en fremmed militær Straffelov, maatte man vist have ledt længe, inden man kunde finde en, hvorefter de vilde være slupne lempeligere. — Alligevel kan jeg meget vel forstaa, at man i visse Kredse ikke rigtigt har kunnet forstaa denne Dom; men har fundet, at det var en meget streng Medfart, de paagældende have faaet. Det maa jo erindres, at den allerstørste Del af dem, der bleve dømt — det var Ingeniører — hører til Haandværker- og Arbejderklassen, og de ere vant til fra deres private Virksomhed at deltage i Strejker og at have den Overbevisning, at der kan ikke være noget til Hinder for, at man over en vis Tvang lige over for sine Kolleger i Faget for at faa dem til at efterkomme den fælles Parole og nedlægge Arbejdet. Man har jo endog saa set, at det af og til er gaaet saa vidt, at der over for de genstridige er blevet øvet Trusler og Voldsomheder. Nu komme disse Folk med denne Bevidsthed fra deres private Liv ind i Militæretaten, og saa staar det for dem, at det ikke er noget saa forfrækkeligt, naar de en Dag hitte paa: nu vilde vi nedlægge Arbejdet, det er os ikke tilpas, saaledes som et eller andet er ordnet. Saa nøde de Kammeraterne til at følge sig, og bruge da Trusler om Vold i den Anledning. Her skal jeg indsthyde den Bemærkning, at det ganske sikkert er en Mangel ved vor borgerlige Straffelov, at den ikke har Bestemmelser om at sikre Arbejdets Frihed. (Modsigelse.) Nej den har ikke. (Det. Hansen: „210“). Ja vi har § 210, men den har kun en almindelig Straffebestemmelse med Hensyn til at træde andres Frihed for nær. Det, jeg ønsker, at Straffeloven maatte have, og det, som jeg mener er en Forsømmelse, at den ikke har faaet, er et specielt Kapitel om Arbejdets Frihed. Bestemmelser, der drage Grænsen for, hvad der under saadanne Forhold, hvor Strejker sættes i Værk, kan være lovligt eller ikke lovligt. Der foreslaar § 210 i Virkeligheden ikke; thi det, at der er en almindelig Straffebestemmelse, medfører, at Dommeren stadig maa have for Øje at anvende den i de enkelte Tilfælde med en saadan Moderation, at han er sikker paa, at han til de allergroveste Tilfælde af den Art kan have noget i Baghaanden. Dermed blive Dommene for lempelige. Det er navnlig i Straffeloven ikke udtrykkelig udtalt, hvad der er tilladt og ikke tilladt. Saaledes er det ikke i de fremmede Straffelove. Jeg har liggende her for mig en temmelig ny Lov, den italienske Straffelov, som traadte i Kraft 1890; den har et sær-